

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.180/2022/10.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője ügyvéd (felperes képviselőjének címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energia ügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 103.K.703.969/2021/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A felperes viseli a 48.000 (negyvennyolcezer) forint lerótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló vásárló (a továbbiakban: új tulajdonos), a felperes édesapja 2018. szeptember 11. napján a eladótól (a továbbiakban: korábbi tulajdonos) megvásárolt cím alatti ingatlant (a továbbiakban: felhasználási hely) átadás-átvételi jegyzőkönyv alapján birtokba vette. A korábbi tulajdonos a birtokbaadás napján bejelentette az cég (a továbbiakban: engedélyes) felé a tulajdonosváltást. A felhasználási helyen az engedélyes munkatársai 2018. szeptember 22. napján – felszólító levelet hátrahagyva – ellenőrzési munkalapot vettek fel, majd 2019. március 21. napján, április 23. napján és július 4. napján megkísérelték a szerződés nélküli fogyasztásmérő leszerelését, ami azonban bejutás hiányában megghiúsult.

[2] A felperes – az új tulajdonos hozzájárulásával, 2019. november 6. napján kitöltött dokumentációval – 2019. november 11. napján kötött új szerződést 2019. október 1. napjára visszamenőleges hatállyal. A szerződéskötéskor az engedélyes átadás-átvételi jegyzőkönyv formanyomtatványán a mérőóraállást a korábbi tulajdonossal rögzített átadás-átvételi – 2018. szeptember 11. napján kelt – jegyzőkönyv adatai alapján tüntette fel, valamint az „Írásbeli szerződés nélküli időszakra számított díj megfizetésére vonatkozó kötelezettségvállaló nyilatkozat” formanyomtatványon kijelentette, hogy a felhasználási helyen a villamos energia vételezést 2018. szeptember 12. naptól saját felhasználása biztosítására kezdte meg, azóta megszakítás nélkül vételezte és ezen vételezésből származó valamennyi, az irányadó időszakra vonatkozó villamos energia jogszabályok által meghatározott díj megfizetésére köteles az engedélyes részére. Az engedélyes a fogyasztóváltással összefüggésben mérőellenőrzésre vonatkozó munkavégzést nem rendelt meg.

[3] Az engedélyes – a korábbi tulajdonos fogyasztása alapján becsült – több részszámlát is kiállított, melyeket a felperes megfizetett. Az engedélyes a mérőóra 2020. január 7. napján történt leolvasását követően a 2018. szeptember 12. - 2019. szeptember 30. napjai közötti szerződés nélküli időszakra korrekciós számlát állított ki – a szerződés nélküli vételezés díját alapul véve – 146.460 forint összegről.

[4] Az alperes az FVFO/3-3/2021. ügyiratszámú határozatával – a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vet. vhr.) 22/A. § (1), (1b) bekezdéseire, a 2. számú melléklet 13.1-13.2., 13.4-13.5., 18.1. pontjaira, és az engedélyes érintett időszakban hatályos Elosztói Üzletszabályzatának (a továbbiakban: Üzletszabályzat) 7.8.7 pont a) alpontjára, 8.3.4, 9.3.1 pontjaira hivatkozással – a felperesnek a tulajdonosváltás után a részére küldött engedélyesi megkeresés, tájékoztatás hiányát, valamint a szerződés nélküli vételezés jogcímén felszámított tarifa alkalmazását sérelmező panaszát elutasította és az engedélyes Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény szerinti jóhiszemű joggyakorlása, kárenyhítési kötelezettsége tekintetében az eljárást megszüntette.

A felperes keresete és az alperes védirata

[5] A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését, és az alperes új, a hatályos jogszabályoknak megfelelő határozat hozatalára kötelezését kérte. Az ellenőrzésre vonatkozó rendelkezések és a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét állítva kiemelte, hogy a Vet. vhr. 2. számú melléklet 13.1., 13.2., 13.4. és 13.5. pontjait ugyan rögzíti a határozat, a szintén releváns 13.3. pontját azonban nem. Az engedélyes elmulasztotta a 13.2. pontban előírtak teljesítését, ezért a 13.3. pont kizárja a 18.1. pontban foglalt büntetőtarifa alkalmazását, amellyel ellentétes eljárás tisztességtelen. A fogyasztása a 2019. november 6. napján rögzített jegyzőkönyv szerint 0 kW volt, melyet az engedélyes elmulasztott időben ellenőrizni, ezért nem hivatkozhat szabálytalan vételezésnek minősülő szerződés nélküli vételezésre. Az alperes mellőzte az Üzletszabályzat 7.8.7. pontjában foglalt felhívás és tájékoztatási kötelezettség megsértésének megállapítását. Az engedélyes megkeresést, értesítést nem küldött a felhasználási hely címére, a megküldés követelményét az otthagytott felhívás nem teljesíti.

[6] Az alperes védiratában – a határozatában foglaltakat fenntartva – a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Vet. vhr. 2. számú mellékletének 13.3. pontja irreleváns, mivel a szerződés nélküli vételezés nem tartozik a szabálytalan vételezés Vet. vhr. 2. számú melléklet 19.9. e) pontjában felsorolt esetek közé. A munkalapok és a szerződéskötésre felhívás tértivevényes megküldését a jogszabályok nem írják elő; a felperes mint új felhasználó nem azonos az ingatlan új tulajdonosával, személye és elérhetősége csak a nyilatkozat alapján vált ismertté az engedélyes előtt. Életszerűtlen a számlakorrekció kapcsán a felperesi előadás, miszerint két hónap alatt történt 4000 kW fogyasztás.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A 2019. november 6. napján kelt átadás-átvételtől szóló irat rendeltetéséből és tartalmából kiemelte, hogy az az eredeti átadás-átvételi időpont szerinti óraállás adata, ezért nem igazolja a 2019. november 6. napjáig tartó 0 kW fogyasztási értéket, valamint nem tekinthető hibás mérési eredménynek sem. Tévesen érvelt ezért a felperes a Vet. vhr. 2. számú melléklet 13.3. pontja alkalmazásának elmaradásával. A szerződés nélküli vételezés nem tekinthető szabálytalan vételezésnek, utóbbi ugyanis a Vet. vhr. 2. számú melléklet 19.9. e) pontja szerint szerződésszegés, tehát eleve szerződést feltételez a fogyasztó és az engedélyes között, ezért a szerződésen kívüli időszakra nézve nem alkalmazandó. Rögzítette, hogy a felperes a 2019. november 6. napján tett megfontoltnak tekinthető, befolyásmentes nyilatkozata cáfolatára nem hozott fel értékelhető érveket. Sem az új tulajdonos, sem a felperes nem tett eleget a felhasználóváltozás bejelentése iránti kötelezettségnek (Vet. vhr. 22/A. § (1) bekezdése és 2. számú melléklet 13.1. pontja, Üzletszabályzat 8.3.4 pontja), a késedelem az erre megállapított határidőt elmulasztó fél terhére esik. A felperesi mulasztás kimentésére nem alkalmas azon állítás, hogy az engedélyes tájékoztatási kötelezettségének elmaradása a szerződés nélküli vételezés jogkövetkezményei alól mentesít. A munkalapok elkészítésének tényét, tartalmának valóságát a felperesi állítások nem tették kétségessé, azok alapján az engedélyes Üzletszabályzat 7.8.7 pont negyedik mondata szerinti tájékoztatási kötelezettsége teljesítésének elmaradása nem

állapítható meg. Helytállónak fogadta el azon alperesi hivatkozást, hogy kifejezett jogszabályi kötelezés hiányában tértivevényes küldeményben történő értesítésre az engedélyes nem volt köteles.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés hozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása megalapozatlan, a tényállást helytelenül állapította meg, a vonatkozó jogszabályokat tévesen alkalmazta, a bizonyítási kötelezettséget tévesen állapította meg, a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelte, valamint nem rendelkezett a keresetében sérelmezett valamennyi kérdésben.

[9] Kifogásolta, hogy a tényállás több releváns elemet nem tartalmaz. A korábbi tulajdonos az ingatlan birtokbavételéről kitöltött okiratot megküldte az engedélyes részére, aki így – felhasználói szerződés hiányában is – tudta, hogy ki az új felhasználó, mi a címe. A szerződéskötéshez az engedélyes által megkövetelt formanyomtatványokat kellett kitöltenie, melyek módosítására nem volt lehetősége. Az engedélyes – kötelezettsége ellenére – az új tulajdonos részére semmilyen levelet, felhívást nem küldött, a szerződéskötés elmaradásának következményeiről nem tájékoztatta, valamint bevallotta, hogy „egyedi ügyintézői hibára visszavezethetően, a fogyasztóváltozással összefüggésben mérőellenőrzésre vonatkozó munkavégzés nem került megrendelésre”. Az elsőfokú bíróság ítéletének [12] bekezdésében pontatlanul idézte kereseti érvét, amikor állításaként azt rögzítette, hogy „az alperes a jogvita szempontjából releváns tényekre helyesen hivatkozott, azonban nem értékelte a tényállás összes elemét”.

[10] A 2019. november 6. napján kelt irat a keltezés kori óraállást tartalmazza, ezért téves az elsőfokú bíróság következtetése, miszerint az nem alkalmas a 2018. szeptember - 2019. november közötti fogyasztás igazolására. Az engedélyes elmulasztotta az óraállás ellenőrzését (Vet. vhr. 2. számú melléklet 13.2. pont), ezért nem tudja hitelt érdemlően alátámasztani, hogy volt-e szerződés nélküli fogyasztás; a hátrányára nem állapíthat meg más értéket becsléssel. Sem ő, sem az új tulajdonos nem költözött be az ingatlanba 2018. szeptember 11. napján, így fogyasztásuk sem keletkezett. Az elsőfokú bíróság által befolyásmentesnek és önkéntesnek minősített nyilatkozat az engedélyes által előre megszerkesztett dokumentum, az abban foglalt követelés elismerése, a kötelezettségvállalás kizárólag az általa rögzített mérőóraállásra vonatkozik. Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy miért jogosult az engedélyes a saját mulasztásából származó szankciós anyagi előnyre, figyelmen kívül hagyta azt a jogelvet, hogy a mulasztó fél a mulasztásából származó bizonytalanságból nem profitálhat. Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság azt a jogalkotói szándékban megnyilvánuló tényt, hogy a Vet. vhr. 2. számú melléklet 13. pontja a felhasználóváltozás szabályait rendezi; a 13.3. pont arra az esetre vonatkozik, ha az engedélyes a felhasználóváltozás bejelentését követően megsérti a 13.2. pontban foglalt ellenőrzési kötelezettségét. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése téves és ellentétes a nyilvánvaló jogalkotói szándékkal, az általánosan elfogadott jogszabályértelmezési módszertannal, valamint az általános polgári jogi elvekkel. Kifejtette azon álláspontját, mely szerint a szerződés nélküli vételezés is a szabálytalan vételezés esetkörébe tartozik.

[11] Helytelenül foglalt állást az elsőfokú bíróság az Üzletszabályzat 7.8.7 pontjában foglalt kötelezettséggel kapcsolatban akként, hogy minden kötelezettség egyoldalúan a villamosenergiát vételezőt terheli. Az Üzletszabályzat „megküldés” szavának értelmezése küldemények kézbesítésével üzletszerűen foglalkozó független harmadik személy igénybevételével jár, melyre a jelen esetben nem került sor. A munkalap belső felhasználásra készül, tájékoztatási, szerződéskötésre felhívási, nyomtatvány megküldési kötelezettségnek nem tesz eleget. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul fordította meg a bizonyítási terhet, azaz neki kellett bizonyítania, hogy a felszólítás nem történt meg. Hibás okfejtés az is, hogy okirati tanúként tudomással kellett bírnia a bejelentési kötelezettségről. Aggályosnak tartotta azt a megállapítást, hogy alaptalanul sérelmezte az engedélyes írásbeli, tértivevényes tájékoztatásának hiányát. A tértivevényt nem említette keresetében, hanem az engedélyes által benyújtott egyszerű magánokirat (felszólítás) tartalmának valóságát tette vitássá. A felszólítás állítólagos hátrahagyása nem igazolja azon kötelezettség teljesítését, amely a szerződéskötésre való felhívás, a szerződéskötés elmaradásából eredő jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés és az igénybejelentő nyomtatvány megküldésére vonatkozik.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelően tárta fel, az ítélete, annak indokolása az anyagi és eljárásjogi szabályoknak megfelel. Az ítélet hiányos tényállásával, valamint következtetéseivel kapcsolatos felperesi érvek helytelen voltát részletezve rámutatott, hogy a felperes fellebbezése nem elégíti ki a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt tartalmi követelményeket, mivel nem támasztotta alá, hogy a közigazgatási határozatra nézve állított jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú ítélet miként sértette meg. Az elsőfokú bíróság Vet. vhr. 2. számú melléklet 13.3. pontjára vonatkozó álláspontjával egyetértve kiemelte, hogy a felhasználóváltozás bejelentését követő műszaki ellenőrzés elmulasztása esetében az engedélyes kizárólag hibás mérés, valamint szabálytalan vételezés jogcímén nem érvényesíthet a felhasználóval szemben jogkövetkezményt, a perbeli ügyben a szankció alkalmazása nem is ezen jogcímek valamelyikén alapult. A szabálytalan vételezés a felhasználói szerződésszegés egyik esete, a szerződés nélküli vételezés (Vet. vhr. 2. számú melléklet 18. pont, Üzletszabályzat 7.8.7 pont) pedig éppen azáltal jogsértő, hogy nem jön létre szerződés.

[13] Kiemelte, hogy a Vet. vhr. 22/A. §-a értelmében az új felhasználónak igénybejelentési kötelezettsége van, ez indítja el azt az adminisztratív folyamatot, amelynek eredményeként megtörténik a villamosenergia-vásárlási és hálózathasználati szerződés megkötése. Az új felhasználó kötelezettsége teljesítésével kizárja a szerződés nélküli vételezés tény- és jogi helyzetének létrejöttét, valamint az engedélyes részéről az ezen alapuló jogkövetkezmények alkalmazásának lehetőségét. A felperes 2019. november 11. napján tett eleget bejelentési kötelezettségének annak ellenére, hogy nyilatkozata szerint 2018. szeptember 12. napjától megszakítás nélkül vette igénybe a szolgáltatást.

[14] Hivatkozott arra, hogy az ágazati előírások nem teszik kötelezővé a felperes által hiányolt tértivevényes iratküldést. Az elsőfokú bíróság okirati bizonyítására tényként rögzítette, hogy a felperes nem tett ellenbizonyítást a felszólítás meg nem történte, illetve helyes a munkalapok tartalmára levezetett bizonyíték mérlegelés eredménye is, melyekre

nézve a fellebbezés nem tesz eleget a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt tartalmi követelménynek.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla előrebocsátja, hogy a Kp. 1. §-a értelmében a – felek jogviszonyából fakadóan – a közigazgatási jogvita elbírálása iránti közigazgatási perben és az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a Kp.-t kell alkalmazni. A közigazgatási jogviták tekintetében a fellebbezési eljárás rendjére a Kp. speciális rendelkezéseket tartalmaz. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálja felül, vizsgálata irányát a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés, a fellebbezésben pontosan megjelölt – a felperes állítása szerint az elsőfokú bíróság által megsértett – jogszabályhelyek határozzák meg. A közigazgatási peres eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely együttes megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen döntést kér a bíróságtól. A Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több ízben (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.) hangsúlyozta, hogy ezeknek az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit.

[17] Összefoglalva a fentieket, a másodfokú eljárás keretét a fellebbezésben megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezések és az azokhoz fűzött részletes, adekvát indokolás együttesen adják, amelyeken túl az ítéltábla az ítélet felülvizsgálatának Kp. 108. § (1) bekezdésében rögzített korlátaira tekintettel, a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján nem vizsgálódhat.

[18] A felperes fellebbezését részben arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében eljárási jogszabálysértést valósított meg a tényállás hiányos és a bizonyítási kötelezettség helytelen megállapításával, a kereseti érve pontatlan idézésével, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésével, a kereset kimerítésének elmulasztásával. Ezzel összefüggésben azonban nem jelölt meg semmilyen konkrét – eljárási – jogszabálysértést, így a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően, jogszabályi hivatkozással ellátva nem állította, hogy a fenti eljárásjogi kötelezettségek tekintetében az elsőfokú bíróság olyan

mértékű hibát vétett volna, ami alapot adhat az ítélet hatályon kívül helyezésére. Mindez azt eredményezte, hogy az ítéltábla a csupán tartalmilag körülírt, de konkrétan meg nem jelölt jogszabálysértés alapján e körben nem vizsgálódhatott.

[19] Az anyagi jogsértést a Vet. vhr. 22/A. § (1) bekezdésének és az annak részletszabályait taglaló 2. számú melléklet 13. pontjának értelmezése, ennek körében azon kérdés megválaszolása képezte, hogy az engedélyes felhasználóváltozás kezelésével kapcsolatos eljárásának felperes által állított hibái, illetve a korábbi tulajdonos bejelentése mentesíti-e a felperest a 2018. szeptember 12. - 2019. szeptember 30. napjai közötti időszakra a szerződés nélküli vételezés miatt alkalmazott büntetőtarifa alkalmazása és megfizetése alól. A felperes a fellebbezésében lényegében a keresetében foglaltakat ismételte meg, az elsőfokú ítéletet az alperesi határozattal szemben már felhozott kifogások mentén támadta. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes minden jogi érvét körültekintően elemezte és elbírálta, indokai logikus, okszerű levezetést mutatnak, azok megismétlése nélkül, a fellebbezésre figyelemmel a következőket hangsúlyozza.

[20] A perben a felhasználó személyének megváltozása szabályrendszerét kell alkalmazni, melyre irányadó Vet. vhr. 22/A. § (1) bekezdése értelmében a felek – mind a régi, mind az új felhasználó – kötelesek a változást legkésőbb az annak bekövetkeztétől számított 15 napon belül az Üzletszabályzatban foglaltak szerint bejelenteni és annak rendelkezései szerint eljárni. A bejelentés tartalmi elemeit a Vet. vhr. 22/A. § (1b) bekezdése, az eljárásrendet a 2. számú melléklet 13. pontja részletezi. A Vet. vhr. 22/A. § (1) bekezdésével egybehangzó rendelkezést tartalmaz az Üzletszabályzat 8.3.4 pontja is, melynek alapján a korábbi és az új fogyasztónak egyértelműen igénybejelentési kötelezettsége van. A korábbi tulajdonos a felhasználóváltozást nem vitatottan bejelentette, viszont az új tulajdonos és a felperes ezen kötelezettséget nem teljesítette, a felperes csupán 2019. november 6. napján kezdeményezte a szerződéskötést. A korábbi tulajdonos bejelentése a Vet. vhr. 13.1. pont második mondata alapján azzal a következménnyel járt, hogy a hálózathasználati szerződés megszűnt, ami megalapozta a szerződés nélküli fogyasztás esetén alkalmazandó elszámolást. A Vet. vhr. 22/A. § (1) bekezdésének és a 2. számú melléklet 13.1. pontjának együttes értelmezéséből következően a korábbi tulajdonos bejelentése nem feleltethető meg az új felhasználó részéről tett új szerződéskötési igény bejelentésének. A szerződéskötés elmaradása, így a felhasználási hely ellátatlanná válása a felperesnek, mint új igénybejelentőnek felróható okból következett be. Nem tekinthető rendeltetésszerű joggyakorlásnak az az igénybejelentői magatartás, amely szerződés létrejötte nélkül egy éven keresztül a villamosenergia-szolgáltatás díjfizetés nélküli igénybevételét valósítja meg.

[21] Az Üzletszabályzat 8.3.4 pontja a Vhr. 2. számú melléklet 13.3. pontjával összhangban kimondja, hogy ha az engedélyes a helyszíni ellenőrzési kötelezettségének a bejelentés kézhezvételétől számított 3 munkanapon belül nem tesz eleget, nem hivatkozhat szabálytalan vételezésre, és ilyen alapon nem érvényesíthet igényt a felhasználóval szemben. A szabálytalan vételezés esetköreit a Vet. vhr. 2. számú melléklet 19.9. pont e) alpontja a hálózathasználati szerződés megszegése körében taglalja, a felperes által hivatkozott 13.3. pontot arra figyelemmel lehet értelmezni. Utóbbi jogszabályhely – hálózathasználati szerződés hiányában – a felperesre nézve nem alkalmazható, ezért az erre vonatkozó fellebbezési érve nem foghatott helyt.

[22] Kétségtelen, hogy a felperes nem a tértivevényes iratküldés hiányát kifogásolta a munkalapok, felszólítás, tájékoztatás kapcsán, viszont e tárgykört érintő fellebbezésében kizárólag a jogszabálynak nem minősülő Üzletszabályzat 7.8.7 pontjára hivatkozott. Tekintettel arra, hogy az Üzletszabályzat jogszabálynak nem minősül, annak téves értelmezésére hivatkozással – konkrét eljárásjogi szabálysértés megjelölésének hiányában – az elsőfokú ítélet tekintetében jogszabálysértés nem igazolható. Az ítéltábla ezért az e körben kifejtett felperesi érvekkel összefüggésben a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján érdemi vizsgálatot nem végezhetett.

[23] A fent kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (3), (5) bekezdéseire figyelemmel mérlegeléssel állapította meg, ennek során szem előtt tartotta az ügy bonyolultságát, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényét, valamint azt, hogy az alperesi képviselő a tárgyaláson megjelent és érdemi nyilatkozatot tett.

[25] A Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 102. § (1) bekezdése megfelelő alkalmazásával a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére lerótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított fellebbezési illetéket viseli, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra is.

[26] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján – a felek kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. január 31.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Kecskés Zsófia s.k.

előadó bíró

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

bíró